

page

มนุษย์ ตุ๊กตา

อิวาซึโนะ เคโงะ

เขียน

ธีรุต ธีรพิริยะ

แปล

人魚の眠る家

การมีชีวิตที่ไม่ต่างจากตุ๊กตาตัวหนึ่งยังนับได้ว่าเป็น “ชีวิต” อยู่หรือไม่
นิยายจิตวิทยาระทึกขวัญที่ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางในญี่ปุ่น

page

มนุษย์ตุ๊กตา

人魚の眠る家

อิงชิโนะ เคโงะ

เขียน

ธีรุตต์ ธีรพิริยะ

แปล

การอ่านหนังสือให้ฟัง ถือเป็นความสุขที่ได้ส่งมอบเรื่องราวให้มิชิโฮะ
หรือต่อให้ส่งไปไม่ถึง แต่พอได้อ่านหนังสือที่นี้แล้ว

จิตใจของดิฉันมันสงบค่ะ

-อิงชิโนะ เคโงะ

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

มนุษย์ตึกดำ

人魚の眠る家

page

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนรัชฎาภิบาล (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Page Publishing

Ningyo no Nemuru Ie

Copyright © 2015 Keigo Higashino

Thai translation rights arranged with GENTOSHA, INC.

through Japan UNI Agency, Inc., Tokyo and Arika Interrights Agency, Bangkok

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้บริโภคตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่ได้รับอนุญาตจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์

และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7257-1

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อดิศักดิ์ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณแก้ว • บรรณาธิการ สุภาสินี วรรณสิทธิ์, ชนมน วังทิพย์

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขียวกลิ่น • ออกแบบปก นวพรรษ เอื้อพิทยากร

ออกแบบรูปเล่ม ศิริพร เสนายอด, จิรณีย์ คำจันทร์ • พิสูจน์อักษร ลดาญ พัดเย็น, วรณพร อาสนวิทยา

รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวระอ

ฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ ชลิตา ขำเสียงหวาน

คำนำสำนักพิมพ์

หากพูดถึงงานเขียนนิยายแนวสืบสวนที่คละคลุ้งกลิ่นอายของอารมณ์ ความรู้สึก และความปรารถนาของมนุษย์ คงหนีไม่พ้นที่จะนึกถึงงานเขียนของฮิगाชิโนะ เคโงะ ซึ่งมักแฝงไปด้วยความปรารถนาอันล้ำลึกของมนุษย์ที่ถูกซุกซ่อนไว้ จนกระทั่งวันหนึ่งความรู้สึกนั้นอาจจะเบียดออกมาเป็นความบ้าคลั่ง

ในเรื่อง *มนุษย์ตุ๊กตาก็เช่นกัน* ผู้เขียนได้นำเสนอเรื่องราวของพ่อแม่ที่ต้องมาประสบกับเหตุการณ์ที่ลูกสาวอันเป็นที่รักจมน้ำ จนไม่อาจฟื้นขึ้นมาได้อีกเป็นครั้งที่สอง คนเป็นพ่อเป็นแม่จึงพยายามทุกวิถีทางที่จะยืดชีวิตน้อยๆ ของเด็กคนนั้นไว้ เพราะไม่อาจทำได้

แต่ว่าด้วยวิธีใดกันนะ...

สารบัญ

บทนำ	1
บทที่ 1 คำค้นที่อยากลืม	8
บทที่ 2 เพียงอยากให้อายใจ	107
บทที่ 3 ปลายทางของโลกที่คุณปกป้อง	174
บทที่ 4 คนที่มาอ่านหนังสือ	220
บทที่ 5 หากคนมีดปักที่อกนี้	307
บทที่ 6 ใครคือผู้กำหนดเวลานั้น	392
บทส่งท้าย	439

บทนำ

บ้าน หลังจากนั้นอยู่ลึกเข้าไปในซอยแยกจากถนนใหญ่ที่มีรถยนต์มากมายวิ่งขวักไขว่ไปมา บ้านหลังอื่นในละแวกนั้นมีขนาดใหญ่เช่นกัน ทว่าบ้านหลังนั้นกลับดูโอ่อ่าเป็นพิเศษ เวลาเดินผ่านหน้าประตูรั้วหลังกลับจากโรงเรียนประถม โซโกนึกเสมอว่าบ้านแบบนี้เองที่เรียกว่า ‘คฤหาสน์’ เคยจินตนาการเหมือนกันว่า ผู้อยู่อาศัยจะเป็นคนแบบไหน ยิ่งงี้ก็ต้องเป็นคนที่รวยมากอย่างแน่นอน ไม่รู้ว่าในบ้านจะมีสระว่ายนํ้า หรือเลี้ยงสุนัขตัวใหญ่เหมือนวัวไว้หรือเปล่า

ประตูรั้วเป็นลายจลลวยงาม เห็นที่ไรโซโกอยากแอบมองเข้าไปจากช่องว่างนั้นทุกครั้ง เหตุที่อดใจไว้เพราะคิดว่า ‘คฤหาสน์’ หลังใหญ่แบบนี้คงมียามที่ดูน่ากลัวอยู่แน่ๆ

แต่โอกาสกลับมาเยือนโดยไม่คาดฝัน

วันนั้นเป็นวันที่มีลมแรง ขณะเดินฝ่าแรงลมไปตามทางที่เดินอยู่เป็นประจำ จู่ๆ หมวกเบสบอลที่สวมอยู่ถูกลมพัดปลิวไปด้านหลัง ตอนที่รีบลงมือหันไปทันได้เห็นหมวกปลิวข้ามรั้ว

รื้อบ้านหลังนั่นเอง

โซโกคิดไม่ตกกว่าจะทำยังไงดี ควรกดอินเตอร์โฟนให้คนในบ้านเก็บให้ดีหรือเปล่า

ขณะที่ใช้ความคิดพลางเดินเข้าไปใกล้ ประตูรั้วที่ปกติจะปิดสนิทกลับแง้มอยู่เล็กน้อยราวกับจะเชิญชวน ดูเหมือนในนั้นจะไม่มียามท่าทางน่ากลัวอยู่

โซโกค่อย ๆ ดันประตูรั้ว ต่อให้มีใครเห็น แค่ว่าบอกเรื่องที่ห่มวกปลิวเข้ามาคงไม่มีปัญหา

พอก้าวเข้าไปบริเวณด้านหน้าแล้วมองเห็นตัวบ้าน ตัวบ้านเป็นอาคารสองชั้นเหมือนในหนังสือต่างประเทศ ไม่มีสระว่ายน้ำแต่มีสวนกว้าง

บนพื้นทางเดินปูแผ่นหินทอดยาวไปจนถึงตัวบ้าน จากตรงนั้นเลื่อนสายตาไปด้านข้างเล็กน้อยจะเป็นกำแพงบ้าน ห่มวกของโซโกตกอยู่ข้างหน้าต่าง

เขาเดินเข้าไปใกล้หน้าต่างด้วยความกังวลว่าอาจมีคนอยู่เนื่องจากผ้าม่านเปิดอยู่ทำให้เห็นข้างในได้อย่างชัดเจน ตรงริมหน้าต่างมีกุหลาบสีแดงวางประดับไว้

เขาก็มองห่มวกแล้วมองหน้าต่างที่อยู่ข้าง ๆ อีกครั้ง ความสูงของหน้าต่างอยู่ในระดับที่เขยมองเข้าไปข้างในได้ โซโกจึงเข้าไปเกาะตรงขอบหน้าต่างด้านล่างแล้วค่อย ๆ เขยมองดู

มองเห็นโคมไฟแขวนเพดาน นาฬิกาแขวนผนัง ขณะที่

กำลังพยายามจะชะเง้อมองลงไปด้านล่าง เขากลับเห็นร่างใครคนหนึ่งจนต้องรีบหุดคอด้วยความตกใจ

อยากลองชะเง้อดูอีกครั้ง เพราะที่เห็นเมื่อครูคือเด็กผู้หญิงตัวเล็ก ซ้ำยังดูเหมือนกำลังหลับอยู่

เมื่อลองแอบดูอีกครั้งพบว่า เป็นจริงดังคาด เด็กผู้หญิงสวมเสื้อไหมพรมสีแดงกำลังนั่งหลับอยู่บนเก้าอี้รถเข็น

อายุน่าจะรุ่นราวคราวเดียวกับเขา พวงแก้มขาว ริมฝีปากสีชมพู และขนตายาว หน้าอกขยับขึ้นลงแผ่วเบา คล้ายได้ยินเสียงลมหายใจยามหลับ

นึกสงสัยว่าทำไมเด็กคนนี้ถึงนั่งเก้าอี้รถเข็น สงสัยคงเป็นเพราะขาไม่ตีกระมัง

โซโกผละจากหน้าต่าง เดินออกไปปิดประตูรั้วให้เหมือนเดิม แล้วตรงกลับบ้าน

นับจากวันนั้น เรื่องของเด็กผู้หญิงคนนั้นไม่เคยเลือนหายไปจากสมอง เผลอทีไรโซโกจะนึกถึงเด็กคนนั้นตลอด ทั้งผิวขาวๆ ริมฝีปากที่เหมือนกับกลีบดอกไม้ และดวงตาที่มีแพขนตายาว ตั้งแต่เกิดมาเขาไม่เคยเป็นแบบนี้มาก่อน

แม้ตอนนั้นแค่มองผ่านหน้าต่าง ไม่ได้พบกันจริงๆ หน้าก็ตาม แต่เวลาผ่านหน้าบ้านหลังนั้นทีไรโซโกมักนึกเสมอว่าอยากหาทางให้ได้พบหน้าเด็กคนนั้นอีก

จะใช้หมวกเป็นข้ออ้างอีกดีหรือเปล่า แต่ถ้าเป็นวันที่ลม

ไม่ค่อยแรงคงโดนจับได้ว่าโกหก

แต่แล้ววันหนึ่งเขาเกิดความคิดดีๆ ขึ้นมา ว่าที่จริงไม่จำเป็นต้องเป็นหมวกก็ได้เนี่ยา โซโกจึงพับเครื่องบินกระดาษแล้วไปยื่นหน้าบ้านหลังนั้น ดูรอบๆ จนแน่ใจว่าไม่มีใคร ก่อนจะร่อนมันข้ามรั้ว

เขาคดอินเตอร์โฟน หากบอกว่าขอเก็บเครื่องบินกระดาษคงได้รับอนุญาตให้เข้าไปแน่

แต่รออยู่นานก็ไม่มีเสียงตอบ โซโกลังเลไม่รู้จะทำยังไง จึงลองดันประตูรั้ว ปรากฏว่ามันเปิดออกอย่างง่ายดาย

ลองสอดส่องดูข้างในไม่เห็นวีแววว่ามีใครอยู่ เครื่องบินของโซโกตกอยู่กลางทางเดินที่ทอดสู่ตัวบ้าน หลังจากที่เก็บมันขึ้นมาแล้ว เขาจึงค่อยๆ ตรงไปยังหน้าต่างบานนั้น วันนี้ผ้าม่านลูกไม้ปิดอยู่ พอมองจากไกลๆ จึงทำให้ไม่เห็นอะไรเลย

โซโกเข้าไปยื่นใต้หน้าต่างแล้วลองเขย่งเหมือนวันก่อน เขายื่นหน้าเข้าไปใกล้กระจกหน้าต่างจนมองเห็นสภาพภายในห้องรางๆ ผ่านผ้าม่านลูกไม้

แต่แล้วก็ต้องผิดหวัง เพราะดูเหมือนเด็กคนนั้นจะไม่อยู่

เขาผละจากหน้าต่างแล้วตัดสินใจกลับบ้าน ทว่าตอนกำลังจะเดินออกไปจู่ๆ ประตูรั้วกลับเปิดออก

ผู้หญิงคนหนึ่งเซ็นเก้าอี้รถเข็นเข้ามา เธอเห็นโซโกในทันที จึงหยุดชะงักด้วยสีหน้าตกใจ ดวงตาฉายแววตำหนิว่า เธอเป็นใคร

ทำไมถึงมาอยู่ที่นี่ได้

โซโกวิ่งไปไขว่เครื่องบินกระดาดให้ดู “ร่อนเจ้านี้แล้วมันเข้ามาในบ้านนะครับ กดออกแล้ว แต่ก็...”

ผู้หญิงคนนั้นทำสีหน้าเคลือบแคลง แต่พอได้ฟังที่โซโกบอกจึงพยักหน้าอย่างโล่งอก พูดตอบว่า “อ้อ เหนอจ๊ะ” ดูแล้วเธอน่าจะรุ่นราวคราวเดียวกับแม่ของเขา รูปร่างผอม แต่ใบหน้าสวย นึกออกเลยว่ามีดาราหญิงคนหนึ่งที่มีหน้าเหมือนกันมาก

โซโกมองเก้าอี้รถเข็นที่เด็กผู้หญิงคนนั้นนั่ง วันนี้เธอสวมเสื้อสีน้ำเงิน ดูท่าจะหลับอยู่เหมือนเมื่อวันก่อน

“มีอะไรเหนอจ๊ะ” ผู้หญิงคนนั้นถาม

“อ๊ะ...เปล่าครับ” โซโกตอบไปเช่นนั้น แต่เขารู้สึกว่าควรต้องพูดอะไรอีก “หลับสนิทเลยนะครับ”

“หุๆ ใช่มั้ยล่ะจ๊ะ” ผู้หญิงคนนั้นผุดยิ้ม จัดผ้าห่มที่คลุมตรงหน้าตักเด็กหญิง

“ขาไม่ดี เดินไม่ได้เหนอครับ”

คำถามของโซโกทำเอาหล่อนผุดสีหน้าน่ากลัวเล็กน้อย แต่ก็กลับมายิ้มแย้มตามเดิมในทันที

“ในโลกนี้นะมีคนอยู่หลายประเภท อย่างเด็กที่ขาเป็นปกติดี แต่ไม่สามารถเดินเล่นได้ด้อย่างอิสระ คิดว่าสักวันหนูกจะเข้าใจเอง”

โซโกไม่ค่อยเข้าใจที่เธอพูดนัก มีด้วยหรือที่ขาเป็นปกติดี

แต่กลับต้องนั่งเก้าอี้รถเข็น

คิดเช่นนั้น พลางมองเด็กหญิงอีกครั้ง “ยังไม่ตื่นอีก
แฮะ”

ผู้หญิงคนนั้น ซึ่งคงเป็นแม่ของเด็กสาวเอียงคอ ใบหน้า
ยิ้มแย้ม

“อืม...นั่นสิ วันนี้นคงไม่ตื่นมั้งจ๊ะ”

“วันนี้หรือครับ”

“อ้อ วันนี้นะ” หลังพูดเช่นนั้น ผู้หญิงคนนั้นค่อย ๆ เข็น
เก้าอี้รถเข็นไป “ไปก่อนนะจ๊ะ”

ลาก่อนครับ โซโกพูดตอบเช่นกัน

นั่นคือครั้งสุดท้ายที่ได้เข้าไปในบ้านหลังนั้น แต่โซโกไม่เคย
ลืมใบหน้าของเด็กผู้หญิงคนนั้นที่หลับอยู่ตลอดเวลา

ทุกครั้งที่ผ่านมาบ้าน...ไม่สิ ไม่ใช่เพียงแค่นั้น แต่ไม่ว่า
ทำอะไร ภาพของเด็กผู้หญิงคนนั้นมักจะปรากฏขึ้นในสมอง
ตลอด

เรื่องที่ผู้หญิงซึ่งคาดว่าจะเป็นแม่ของเด็กคนนั้นบอกว่า
เขาเป็นปกติดี แต่กลับเดินไม่ได้ มันหมายความว่าอย่างไร

ไม่รู้ตั้งแต่เมื่อไหร่ เวลาโซโกนึกถึงเด็กผู้หญิงคนนั้น
จะต้องมีภาพนางเงือกผุดขึ้นมาในหัว นางเงือกเดินไม่ได้ เลย
ต้องได้รับการทะนุถนอมดูแลเป็นอย่างดีคืออยู่ในบ้าน แต่แน่นอนว่า
เขาไม่ได้คิดจริงจังว่าเด็กคนนั้นเป็นนางเงือก...

ทว่ามีแค่ช่วงเวลานี้ที่โซโกมีเวลาคิดถึงเกี่ยวกับเรื่องนั้น เพราะ
หลังจากนั้นไม่นานเขาก็ไม่มีเวลาแม้แต่จะมานึกถึงเรื่องของ
นางเงือก'อีก

กว่าจะนึกถึงเรื่องนั้นขึ้นมาอีกทีก็เป็นเวลานานหลังจากนั้น

ดรอปปิง

บทที่ 1

คำค้นที่อยากลืม

1

ซอมเมอลิเยร์ ชุดดำเดินเข้ามาเมื่อไวน์ขาวในแก้วของคาโอริโกะ

หมด

“รับเป็นอะไรต่อดีครับ” เขาถามพลางมองคาโอริโกะสลับกับเอโนคิตะ อิโรกิ ซึ่งนั่งฝั่งตรงข้าม

“ต่อไปเป็นหอยเป่าฮื้ออิมัย” เอโนคิตะถามซอมเมอลิเยร์ “ใช่ครับ”

ถ้านั้น เอโนคิตะมองคาโอริโกะแล้วเสนอความเห็น “เอาเป็นไวน์ขาวสองแก้วที่เข้ากับหอยเป่าฮื้ออิมัยครับ”

“ค่ะ แบบนั้นก็ได้”

เอโนคิตะพยักหน้าทั้งรอยยิ้ม “ตามนั้นครับ” แล้วบอกซอมเมอลิเยร์

“รับทราบครับ จั้้นลองเป็นตัวนี้ดีมัยครับ” ซอมเมอลิเยร์ชี้เมนูให้เอโนคิตะดู

“อืม แบบนั้นก็ได้ครับ รับประทานด้วย”

หลังจากซอมเมอลิเยร์ค้อมศีรษะอย่างนอบน้อมเดินผละไป “ตอนล่องเลควรปล่อยให้คนอื่นตัดสินใจครับ” เอโนคิตะพูด “เพราะขึ้นทำอาหารรู้เลือกไวน์เอง แล้วไม่ถูกปาก ก็ไม่รู้จะไปโมโหใครครับ”

คาโอริโกะเอียงคอเล็กน้อยมองใบหน้าขาวได้รูปนั้น

“คุณหมอเคยโกรธคนอื่นด้วยหรือคะ”

เอโนคิตะยิ้มเพื่อน “เคยสิครับ”

“เห มีมุแบบนั้นด้วย”

“พูดให้ถูกคืออยากโมโหนะครับ แต่ที่จริงคิดว่าไม่ควรทำแบบนั้นจะดีกว่า ในเมื่อไม่ควรโมโหใคร ดังนั้นควรระวังมันเสียแต่แรกจะได้ดีต่อสุขภาพจิต คนเราจำเป็นต้องมีหนทางรับมืออยู่เสมอครับ” เสียงทุ้มต่ำแต่กังวานของเอโนคิตะละมุนก้องในหูและในใจคาโอริโกะ

คาโอริโกะรู้ว่าเอโนคิตะอยากพูดอะไร จึงเลือกที่จะไม่พูดมากเกินไป แค่ระบายยิ้มไปพรางผงกศีรษะรับคำ ดูเหมือนเขาเองก็พอใจปฏิกิริยาเช่นนั้น

ไวน์ขาวที่ซอมเมอลิเยร์แนะนำเข้ากับเมนูหอยเป่าขึ้นมาก ดูท่าเอโนคิตะคงไม่จำเป็นต้องโมโหแล้ว เขาสั่งไวน์แดงครึ่งขวดสำหรับอาหารจานหลัก แต่เป็นคนเลือกยี่ห้อเอง เพราะเห็นว่าเผอิญมีไวน์แดงยี่ห้อที่รู้จักดี

“ตอนที่มันใจก็ต้องทำให้เต็มที่ครับ มันเป็นกฎเหล็กของการมีชีวิตแบบก้าวไปข้างหน้า” เอโนคิตะยิ้มแบบซุกซน เผยให้เห็นฟันสีขาวจากช่องว่างระหว่างริมฝีปาก

ต่อจากอาหารจานหลักก็เป็นของหวาน คาโอรุโกะทานผลไม้กับช็อกโกแลตในจานไปพลางฟังเรื่องที่เอโนคิตะพูดประวัติเกี่ยวกับของหวานที่เขาเล่าขึ้นทั้งสนุกและน่าสนใจมาก ซึ่งไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเทคนิคในการพูดของเขาเองที่เป็นส่วนสำคัญ

“อร่อยมากจนทานเสียเยอะเกินเลยล่ะ พรุ่งนี้คงต้องไปว่ายน้ำที่ฟิตเนสแล้วสิ” คาโอรุโกะกดหน้าท้องผ่านเสื้อ

“ทานแล้วเผาผลาญ เป๊ะเลยนะครับ สิหนังก็น่าดูเปลี่ยนจากปีก่อนเป็นคนละคนเลย” เอโนคิตะพูดขณะถือแก้วกาแฟ

เพราะคุณหมอนั้นแหละค่ะ คาโอรุโกะนึกถึงคำนี้ ทว่าไม่ได้พูดออกไป เพราะคิดว่าที่อุตสาหะคุ้ยมาทั้งหมดจะกลายเป็นเพียงบทสนทนาตั้งต้น

หลังจากจากร้านอาหารทั้งคู่ไปที่บาร์ประจำ นั่งข้างกันตรงมุมเคาน์เตอร์ คาโอรุโกะสั่งสิงคโปร์สลิง ส่วนของเอโนคิตะเป็นยีนโทนิค

“คืนนี้พวกเด็กๆ อยู่ที่ไหนครับ ที่บ้านคุณพ่อคุณแม่อีกรีเปล่า” เอโนคิตะยกแก้วทัมเบลเลอร์เข้ามากระซิบข้างหู

คาโอรุโกะพยักหน้าเบาๆ รู้ลึกลับจึกจึกกับลมหายใจนั้น “บอกไปว่าจะไปเจอเพื่อนสมัยเรียนนะค่ะ”

“อย่างนี้เอง ขอถามหน่อยนะครับ เพื่อนที่ว่ามีแต่ผู้หญิง
รีเปล่า”

“ค่ะ บอกไว้อย่างนั้น...” คาโอรุโกะเหลือบมองเขาด้วย
หางตา “แต่อาจจะกลายเป็นว่ามีผู้ชายมาด้วยก็ได้ เพราะไม่ได้บอก
คุณแม่ไว้ชัดเจนนะคะ”

“ดีแล้วครับ แค่นั้นก็ช่วยให้ผมหายรู้สึกผิดมากแล้ว เพราะ
ผมไม่ใช่เพื่อนสมัยมหาวิทยาลัยของคุณ แล้วนอกจากเราก็ไม่มี
คนอื่นด้วย” เอโนคิตะกลืนยินโทนิค “สรุปคือนี่ลูกคุณค้างที่บ้าน
คุณพ่อคุณแม่ของคุณใช่ไหมครับ”

“ค่ะ ป่านนี้คงหลับแล้ว”

เอโนคิตะพยักหน้าเหมือนเข้าใจ

นี่ไม่ใช่ทสึนาฮะรู้ความหมาย เขาถามมาด้วยเจตนาชัดเจน
คาโอรุโกะเองก็ตอบโดยเข้าใจดี ทั้งคู่ไม่ใช่เด็ก ๆ แล้ว

“ออกจากที่นี้กันมั๊ยครับ” เอโนคิตะพูดขณะดูนาฬิกาข้อมือ

คาโอรุโกะเองก็ดูเวลา ตอนนี้เลยห้าทุ่มมาเล็กน้อย ก่อน
ตอบว่า ค่ะ

หลังจากชำระเงินเสร็จและออกจากร้าน เอโนคิตะดูนาฬิกา
อีกครั้ง

“เอาะยังงี้ต่อดีครับ ดูเหมือนผมยังอยากดื่มต่ออีกหน่อย”

“มีร้านน่านั่งมั๊ยละคะ อย่างบาร์ลับหูลับตาคน”

เอโนคิตะเกาหัวทำทางอีกอัก

“ต้องขอโทษด้วยจริงๆ ครับ คินนี่ไม่ได้วางแผนเรื่องนั้นเลย เพราะได้ไวน์หายากมาและแช่เย็นไว้แล้ว เลยกะว่าจะชวนไปดื่มด้วยกัน”

ที่ว่าแช่เย็นไว้คงเป็นในท้องเขา จากบทสนทนาในคินนี่รู้สึกได้ว่าเอโนคิตะหวังจะพัฒนาความสัมพันธ์กับตนขึ้นอีกระดับ คาโอริโกะไม่เคยไปที่ห้องเขา และยังไม่เคยมีความสัมพันธ์ทางกาย

หลังจากล้งเลอยู่เพียงเล็กน้อย คาโอริโกะตอบขอโทษในทันที

“พรุ่งนี้ต้องไปรับพวกเด็กๆ แต่เช้าละ คุณหมอเก็บไวน์นั้นไว้ดื่มเถอะค่ะ”

เอโนคิตะโบกมือเบาๆ ด้วยใบหน้านัยมยั่ม ไม่ได้แสดงท่าทีว่าผิดหวังแม้แต่น้อย

“คนเดียวดื่มไม่หมดหรอกครับ จั๊นเก็บไวโอกาสหน้าดีกว่าไว้ค่อยหาออร์เดอร์ที่เข้ากับไวน์ด้วย”

“น่าตื่นเต้นจัง ฉันเองก็จะหาอะไรไว้ด้วยนะคะ”

ทั้งคู่ออกมาที่ถนน เอโนคิตะโบกมือเรียกแท็กซี่ให้ ส่วนคาโอริโกะขึ้นไปนั่งตรงเบาะหลังคนเดียว เป็นแผนป้องกันเพื่อไม่ให้คนแถวบ้านเอาไปลือว่า ‘มีผู้ชายนั่งแท็กซี่มาส่งภรรยาของคุณฮาริมะด้วย’

ราตรีสวัสดิ์ค่ะ คาโอริโกะขยับปากเป็นคำนั้นให้เอโนคิตะที่อยู่ด้านนอก เขาพยักหน้าโบกมือเบาๆ

เธอถอนหายใจยาวขณะแท็กช้อกรถ รู้ตัวว่าตื่นเต้นตามคาด

จากนั้นไม่นานมีอีเมลส่งเข้ามาในสมาร์ทโฟน เอโนคิดะส่งข้อความมาว่า ‘ไหนๆ แล้วจะเตรียมแก้วไวน์ใหม่ด้วยครับ คินนี่สนุกมาก ราตรีสวัสดิ์’ เขาคงกะว่าคินนี่คาโอรุโกะจะไปห้องเลยเตรียมอะไรหลายๆ อย่างไว้

ความจริงเธอจะไปได้ ทว่า...

กลับมีอะไรบางอย่างที่ทำให้คาโอรุโกะเปลี่ยนใจ ซึ่งตัวเธอเองก็ไม่รู้ว่าเป็นอะไร

เธอแต่ละวันงานข้างซ้ายซึ่งสวมแหวนอยู่ ตั้งแต่แต่งงานมา เธอไม่เคยถอดแหวนออกเลยสักครั้ง และตัดสินใจว่าจะไม่ถอดมัน จนกว่าจะได้หย่าอย่างเป็นทางการ

2

ในเอกสารระบุว่าเป็นหญิงสาวหมายเลขเจ็ดซึ่งเป็นผู้เข้ารับการทดลองจะมีอายุขึ้นเลขสาม เธอสวมชุดวันพีชสีเหลือง ข้อเท้าเรียวเล็กโผล่พ้นชายกระโปรง รองเท้าก็ฟาสีขาวดูไม่เข้ากับชุดวันพีชที่สวม ทว่านั่นไม่ใช่ของหญิงสาว แต่เป็นของที่ทางศูนย์วิจัยเตรียมให้ รองเท้าแคชชูส์ที่เจ้าตัวสวมมาเป็นแบบล้นเตี้ยซึ่งไม่มีปัญหาด้านความปลอดภัยก็จริง แต่ต้องเปลี่ยนเป็น

รองเท้านักกีฬาขณะทำการทดลองเพราะเป็นกฎ

หญิงสาวหมายเลขเจ็ดถูกเจ้าหน้าที่พาไปยังจุดสตาร์ทระหว่างที่เดินไปนั้นเพื่อไม่ให้หญิงสาวรู้ข้อมูลมากเกินไปจนเกินไป ในมือเธอจึงไม่ได้ถือไม้เท้าซึ่งเป็นเสมือนดวงตาของผู้พิการทางสายตาดอนนี้ในอกหญิงสาวคงมีความกังวลแผ่กระจายไปทั่ว

ฮาริมะ คาซึมาสะ มองไปรอบ ๆ สถานที่ทำการทดลองซึ่งมีพื้นที่ 400 ตารางเมตร ตรงกลางมีกล่องลังและโคมทรงกระบอกถูกจัดวางแบบสะเปะสะปะ บางจุดถูกจัดวางใกล้กันจนแคบ

หญิงสาวมาถึงจุดสตาร์ท เธอได้รับของสองอย่าง อย่างแรกคือของที่เหมือนกับแว่นกันแดด ทว่ามีการทำงานต่างกัน ตรงเลนส์มีกล่องขนาดเล็กติดตั้งไว้ พวกเจ้าหน้าที่วิจัยเรียกกันว่าก๊อกลิง¹ ส่วนอีกอย่างคือหมวกทดลอง ดูเผิน ๆ เหมือนไม่มีอะไรแปลกเป็นพิเศษ แต่จริง ๆ แล้วด้านในมีขั้วไฟฟ้าเรียงรายหญิงสาวรับของเหล่านั้นโดยไม่ได้มีสีหน้าลังเลใจแต่อย่างใดคงเพราะเคยเข้าร่วมการทดลองมาแล้วหลายครั้ง จึงรู้ว่าจากนี้จะเริ่มทำอะไร เธอสวมก๊อกลิงและหมวกทดลองด้วยความคุ้นเคย

“พร้อมมั๊ยครับ” เจ้าหน้าที่วิจัยถามหญิงสาวหมายเลขเจ็ด

¹ Goggles ในที่นี้หมายถึงอุปกรณ์ทดลองที่สวมครอบดวงตา

คะ เธอตอบสั้นๆ

“งั้นเริ่มเลยนะครับ เตรียมตัว เริ่มได้” เจ้าหน้าที่วิจัย
พูดแล้วผลจากหญิงสาว

หญิงสาวหมายเลขเจ็ดขยับศีรษะที่สวมหมวกทดลองไปทาง
ซ้ายขวา แล้วก้าวเท้าแบบกล้าๆ กลัวๆ

คาซึมาสะเปิดแฟ้มในมือ หญิงสาวทำงานที่ศูนย์รักษา
พยาบาลแห่งหนึ่งในเมือง ดูเหมือนจะขึ้นรถไฟช่วงแปดโมงเช้า
ไปทำงาน ตามองแทบไม่เห็น แต่คงชินกับการเดินทางในเมือง
แล้ว

มาถึงอุโมงค์แรก กล้องล้องขวางทางอยู่ หญิงสาวหยุดยืน
ตรงนั้นเล็กน้อย

ความจริงเพียงแค่นี้ก็ลำบากมากแล้ว

แม้จะมองไม่เห็น แต่สิ่งที่ทำให้รู้ว่าตรงหน้ามีสิ่งกีดขวาง
โดยไม่ได้ใช้ไม้เท้าสัมผัสนั้นคือกล้องที่ติดตั้งในก๊อกเกลกับ
หมวกทดลองที่มีขั้วไฟฟ้า คอมพิวเตอร์จะทำการประมวลผล
ภาพที่กล้องจับได้ให้เป็นคลื่นไฟฟ้าแบบพิเศษ แล้วกระตุ้นสมอง
ของหญิงสาวผ่านขั้วไฟฟ้า ถึงกระนั้นเชื่อว่าหญิงสาวจะรับรู้ภาพ
ได้อย่างชัดเจน แต่จะเกิดความรู้สึกต่างจากปกติท่ามกลางสภาพ
หมอกสีขาวจางๆ ซึ่งนั่นเป็นข้อมูลที่สำคัญมากแล้วสำหรับผู้พิการ
ทางสายตา

หญิงสาวเริ่มเดินอีกครั้ง ค่อยๆ หลบกล้องล้องไปทางขวา

เจ้าหน้าที่วิจัยคนหนึ่งกำหมัดด้วยท่าทางดีใจ คาซึมาสะหันไปจ้องเหมือนจะบอกว่าอย่าเพิ่งได้ใจไป แต่เหมือนเจ้าตัวจะไม่ได้สังเกตถึงสายตาของประธานบริษัท

แม้จะใช้เวลานานพอควร แต่หญิงสาวเดินหลบกล่องลังและโคมทรงกระบอกที่จำลองเป็นเสาไฟฟ้าตามทางคดเคี้ยวได้หมด ก่อนจะมาหยุดอยู่ตรงจุดที่เกือบจะถึงเส้นชัย ตรงหน้าหญิงสาวมีลูกบอลสามลูกวางเป็นแนวเฉียงห่างกันพอสมควร

หลังหยุดนิ่งไปสักพัก หญิงสาวส่ายหน้า

“ไม่ได้แล้วค่ะ”

ได้ยินเสียงใครบางคนถอนหายใจ

เจ้าหน้าที่วิจัยเข้าไปถอดก๊อกเกลีกับหมวกทดลองให้หญิงสาวแล้วคืนไม่ทำให้

“เป็นยังไงบ้างครับ” ชายซึ่งดูผลการทดลองอยู่ด้วยกันหันไปหน้าที่มีทั้งความมั่นใจและความกังวลมาทางคาซึมาสะ เขาเป็นผู้รับผิดชอบงานวิจัยนี้ “ถึงจะผ่านจุดสุดท้ายไม่ได้ แต่คิดว่าดีกว่าครั้งก่อนนะครับ”

“ก็พอไวนะ เธอฝึกมานานแค่ไหนแล้ว”

“ฝึกวันละชั่วโมงมาสัปดาห์แล้วครับ แต่เพิ่งฝึกแบบมีสิ่งกีดขวางแบบนี้เป็นครั้งที่สี่” ผู้รับผิดชอบงานวิจัยรู้สึกนี้ ท่าทางเหมือนต้องการจะบอกว่าการฝึกเพียงแค่นั้นแต่กลับได้ผลลัพธ์ที่น่าพอใจขนาดนี้

“เยี่ยมเลยทีเดียว ที่หญิงสาวซึ่งตาบอดเกือบสนิทสามารถเดินหลบหลีกได้ขนาดนี้โดยไม่มีไม้เท้า แต่เธอคนนี้เหมือนพวกนักเรียนดีเด่นอยู่แล้ว ปัญหาคือ จะใช้ได้ผลแค่ไหนสำหรับผู้พิการที่ไม่ได้ออกไปเดินข้างนอกบ่อยๆ”

“ก็จริงครับ แต่แค่นี้น่าจะเกินพอแล้วสำหรับสัปดาห์หน้า ที่กระทรวงสาธารณสุขจะเข้ามาเก็บข้อมูล”

“อ้าวๆ ที่ทำนี่เพื่อแค่จะให้พวกเจ้าหน้าที่รัฐพอใจนั่นแหละ ไม่ใช่ละมั้ง ถ้าไม่ตั้งเป้าให้สูงกว่านี้ก็แยสิ บอกตามตรงว่าแบบนี้จะยังอีกไกลโซเลยกว่าจะนำไปใช้ได้จริง”

“อ๊ะ ครับ เรื่องนั้นทราบดี”

“วันนี้ให้ผ่านแล้วกัน แต่ฝากบอกหัวหน้ายูนิตให้ส่งรายงานรวมถึงจุดที่ยังเป็นปัญหามาให้ฉันด้วย”

ว่าแล้วคาซึมาสะก็หันหลังให้เจ้าหน้าที่วิจัยที่ยังไม่ทันตอบรับทราบ เขาวางแฟ้มในมือบนเก้าอี้พับซึ่งอยู่ใกล้ๆ ก่อนตรงไปยังประตูทางออก

เขาออกจากอาคารวิจัยแล้วกลับไปยังห้องประธานที่อาคารสำนักงานกลาง ขณะขึ้นลิฟต์มาตามลำพัง มีพนักงานชายคนหนึ่งเข้าลิฟต์มาระหว่างชั้น พอเห็นคาซึมาสะ อีกฝ่ายดูเหมือนจะตกใจเล็กน้อย แต่ก็รีบค้อมศีรษะทันที

“โฮชิโนะสึนะ”

“ครับ โฮชิโนะ ยูยะ ยูนิตสามของทีม BMI ครับ”

“วันก่อนได้ฟังรายงานของเธอแล้ว เป็นงานวิจัยที่โดดเด่นใช้ได้เลย”

“ขอบคุณมากครับ”

“จุดที่เธอยึดติดกับการทำงานของร่างกายมนุษย์ดูน่าสนใจ เทคโนโลยีเบรนนแมชีนอินเตอร์เฟซสำหรับผู้ป่วยที่ทุพพลภาพ เพราะสมองหรือกระดูกสันหลังคอยได้รับความเสียหายนั้น ปกติจะใช้คลื่นสัญญาณจากสมองทำให้อุปกรณ์ที่ช่วยทำงานแทนอย่างพวกแขนกลเคลื่อนไหว แต่ของเธอกลับคิดต่างว่าจะส่งคลื่นสัญญาณจากสมองผ่านอุปกรณ์ไปยังไขสันหลังเพื่อให้ผู้ป่วยขยับมือตัวเอง ทำไมถึงคิดอะไรแบบนี้ได้”

โฮชิโนะยึดดอกทังที่ยังยืนตรง

“เหตุผลง่าย ๆ ครับ เพราะไม่ว่าใครก็คงอยากทานข้าวด้วยมือตัวเอง เดินด้วยเท้าตัวเองโดยไม่ต้องพึ่งเครื่องจักรกล”

อย่างนี้เอง คาซึมาสะพยักหน้า

“มันก็จริง อะไรที่ทำให้คิดแบบนี้ล่ะ”

“เพราะเห็นคุณตาของผมต้องลำบากมากที่ร่างกายซีกขวาเป็นอัมพาตจากเส้นเลือดในสมองแตกครับ ท่านพยายามทำกายภาพบำบัดเต็มที่แล้ว แต่สุดท้ายก็จากไปโดยที่ไม่สามารถขยับร่างกายได้เหมือนเมื่อก่อน”

“อย่างนี้เอง ความคิดนั้นยอดเยี่ยมมาก แต่ดูแล้วคงไม่ใช่เรื่องที่ทำได้ง่าย ๆ นะนะ”

เจ้าหน้าที่วิจัยหนุ่มผวกศีรษะรับคำคาซึมาสะด้วยใบหน้า
จริงจัง

“ยากมากครับ เพราะระบบสัญญาณประสาทของร่างกายนั้น
ซับซ้อนกว่าหุ่นยนต์หลายร้อยเท่า”

“นั่นสิ แต่อย่ายอมแพ้ละ ไม่ใช่ว่าฉันไม่ชอบคนคิดต่าง
หรอก”

ขอบคุณครับที่ทำให้กำลังใจ โฮชิโนะค่อมศีรษะอีกครั้ง
โฮชิโนะลงลิฟต์ไปก่อน ส่วนคาซึมาสะขึ้นไปจนถึงชั้นบนสุด
ซึ่งเป็นห้องประธาน

ขณะนั่งลงบนเก้าอี้ สมาร์ทโฟนแจ้งเตือนว่ามีอีเมลเข้า
คาซึมาสะดูหน้าจอทั้งสังหรณ์ใจไม่ค่อยดี จากคาโอรุโกะตามคาด
หัวข้อเรื่องคือ ‘เรื่องล้มภาชนะ’ เห็นแล้วความรู้สึกเหนื่อยหน่าย
ยิ่งขยายตัว

วันเสาร์หน้าจะมีข้อมูลล้มภาชนะที่เคยบอกไว้ แม่ของฉัน
จะช่วยดูพวกเด็ก ๆ ให้ จะเริ่มตั้งแต่บ่ายโมง สถานที่ตามที่ได้
แจ้งไว้ อย่ามาสายนะคะ

คาซึมาสะโยนสมาร์ทโฟนลงบนโต๊ะพลางทอดถอนใจ
ภายในปากขมฝืนขึ้นมา

เขาหมุ่นเก้าอี้ไปทางหน้าต่าง ด้านนอกเป็นอ่าวโตเกียว
มองเห็นเรือสินค้าแล่นเอื่อย

สมัยที่ปู่เป็นผู้ก่อตั้ง ฮาริมะเท็กซ์เคยเป็นบริษัทผลิต

อุปกรณ์เครื่องใช้ในสำนักงาน สมัยนั้นยังใช้ชื่อว่าฮาริมะคิ² ก่อนที่ทสึโระผู้พ่อที่รับช่วงต่อจะนำบริษัทเข้าสู่วงการคอมพิวเตอร์ ซึ่งเป็นการเดินหมากที่ประสบความสำเร็จ เพราะยุคนั้นคอมพิวเตอร์เริ่มเป็นที่แพร่หลายในครัวเรือน แม้ว่าจะเป็นบริษัทขนาดกลาง แต่ถือว่ามืหน้ามีตาอยู่ในวงการ

แต่เชื่อว่าทุกอย่างจะราบรื่นตลอด เมื่อเข้าสู่ยุคสมาร์ตโฟน ฮาริมะเท็กซ์ถึงคราวเจอมรสุมอย่างหนักเพราะไม่สามารถรับมือกับบริษัทต่างชาติได้ สาเหตุหลักเป็นเพราะออกตัวช้าในช่วงแรก เช่นเดียวกับบริษัทญี่ปุ่นอื่นๆ อีกมาก ทว่าทสึโระใช้วิธีเลิกจ้างพนักงาน และยุบแผนกที่ไม่ทำกำไรจนผ่านพ้นวิกฤตินี้ไปได้แบบหวุดหวิด

ห้าปีก่อนจะเข้ามาดำรงตำแหน่งประธานบริษัท คาซึมาสะคิดว่าบริษัทได้มาถึงช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อ เขาวิเคราะห์อย่างสุขุมแล้วว่าขึ้นอยู่กับแบบนี้คงไม่มีทางได้ชัยชนะในการแข่งขันเอาตัวรอดได้ การจะต่อลมหายใจจำเป็นต้องสร้างความโดดเด่นขึ้นมา

และความหวังแรกก็คือเบรนแมชีนอินเตอร์เฟซ หรือเรียกย่อๆ ว่า BMI ซึ่งเขาได้ทุ่มเทให้กับมันเรื่อยมาตั้งแต่สมัยที่ยังเป็นหัวหน้าฝ่ายเทคนิค มั่นใจว่าการทดลองที่ทำให้มนุษย์สะดวกสบายขึ้นหลายเท่าโดยการเชื่อมต่อสมองกับอุปกรณ์ด้วยคลื่นไฟฟ้า

² คิชิ ในภาษาญี่ปุ่นแปลว่า เครื่องมือหรืออุปกรณ์

จะต้องเป็นสินค้าสำคัญในอนาคตอย่างแน่นอน

โดยพื้นฐานแล้ว BMI สามารถเข้าถึงกลุ่มคนได้ทุกเป้าหมาย ถ้าให้พูดถึงประโยชน์ของมันแบบง่าย ๆ ก็เป็นระบบที่จะช่วยเหลือบุคคลทุกพลภาพ ซึ่งตอนนี้เขาได้ทุ่มเทให้กับสาขาดังกล่าวเป็นพิเศษ โดยการวิจัยเรื่องดวงตาเทียมเมื่อครู่ก็เป็นหนึ่งในสาขานั้น มีบริษัทและมหาวิทยาลัยมากมายที่ทุ่มเทให้การวิจัยนี้ อย่างเอาจริงเอาจังเช่นกัน ทว่าฮาริมะก็ชักนำหน้าอยู่ก้าวหนึ่ง เพราะเหตุนี้จึงทำให้ได้เงินสนับสนุนจากทางกระทรวงสาธารณสุขด้วย เรียกได้ว่าทุกอย่างกำลังเป็นไปอย่างราบรื่น

ใช่ ชีวิตของฮาริมะ คาซึมาสะ ในฐานะประธานบริษัทชั้นนำ กำลังดำเนินไปด้วยดี

แต่ไม่ใช่ในฐานะผู้นำครอบครัวที่มีความสุข

คาซึมาสะหยิบสมาร์ตโฟนขึ้นมาเช็กกำหนดการสัปดาห์นี้ เบะปากเมื่อเห็นข้อความที่เขียนไว้ตรงบ่ายโมงวันเสาร์ว่า ‘เล่นสัปดาห์นี้’ รู้ตัวว่าเขียนอะไรเหมือนเด็ก แต่แน่นอนว่าคาโอรุโกะคงไม่อยากซ่อมสัปดาห์แบบนี้เหมือนกัน แค่คิดว่าต้องสวมหน้ากากเป็นสามีภรรยาที่รักใคร่กับคาซึมาสะเธอก็คงหนักใจเป็นแน่

คาซึมาสะแต่งงานกับคาโอรุโกะเมื่อแปดปีก่อน รู้จักกันเพราะเคยจ้างเธอเป็นล่ามอยู่เกือบสองปี ตอนแต่งงานคาซึมาสะถือโอกาสย้ายออกจากแมนชั่นไปสร้างบ้านเดี่ยวที่ฮิโรโอะ เป็นเหตุผล

หลังใหญ่ออกแบบสไตล์ยุโรปและมีแมกไม้ในส่วนมากมาย

เมื่อเข้าสู่ปีที่สองของการแต่งงาน ทั้งคู่ก็มีลูกคนแรก เป็นเด็กผู้หญิงชื่อว่ามิซึโฮะ มิซึโฮะเติบโตมาอย่างสมบูรณ์แข็งแรง ชอบว่ายน้ำ เล่นเปียโน และโปรดปรานเจ้าหญิง หนัาร้อนนี้ ก็คงจะไปสระว่ายน้ำบ่อยๆ

ลูกคนที่สองอายุห่างจากลูกสาวคนโตสองปี คราวนี้เป็นเด็กผู้ชาย โดยตั้งชื่อให้ว่าอิกุโตะ³ เพราะอยากให้เขาเติบโตมาเป็นคนมีไหวพริบเอาตัวรอดเก่ง อิกุโตะมีผิวหมดจด ดวงตากกลมโตเป็นเอกลักษณ์ แม้จะสวมชุดที่ดูเป็นเด็กผู้ชาย แต่จนกระทั่งถึงสองขวบกลับถูกเข้าใจผิดอยู่บ่อยครั้งว่าเป็นเด็กผู้หญิง

ทว่าหลังจากแยกกันอยู่เมื่อหนึ่งปีก่อน คาซึมาสะแทบไม่ได้พบลูกสาวกับลูกชาย และไม่รู้ถึงความเป็นอยู่ในช่วงนี้ คาซึมาสะเป็นคนออกจากบ้านมาเอง เขาออกมาอยู่ตัวคนเดียวในแมนชั่นที่อาโอยามะ

เหตุผลนั้นแสนดราม่า คาซึมาสะแอบมีชู้ในช่วงที่คาโอรุโกะตั้งท้องลูกคนที่สอง นั่นไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาอกใจเธอ แต่เป็นครั้งแรกที่ถูกจับได้ ปกติแล้วเขาจะไม่ถลำตัวนัก ทว่าครั้งนั้นคาซึมาสะดันติดพันหญิงสาวผู้นั้นแบบไม่รู้สาเหตุ ทั้งที่ก็รู้ว่า

³อิกุโตะ ในภาษาญี่ปุ่นประกอบด้วยตัวอักษรคันจิที่แปลว่า การมีชีวิตและมนุษย์

เป็นคนพิเศษมากมาย ถ้าให้สรุปคิองงานของเขายุ่งเสียจนไม่มีเวลา
ตัดความสัมพันธ์

คาซึมาสะพยายามเลี้ยงพวกผู้หญิงไว้สมองมาโดยตลอด
แต่เสียดายว่าซึรักในคราวนั้นไม่ใช่คนฉลาดอย่างที่คิด เพราะเธอ
ดันเอาเรื่องความสัมพันธ์กับประธานฮาริมะเท็กซ์ไปบอกเพื่อน
หลายคน ถึงแม้จะยั่วว่า ‘อย่าบอกใคร’ ก็จริง ทว่านี่ไม่ใช่ยุคที่
อะไรจะหยุดอยู่กับที่ ชาวได้แพร่ไปทางโลกโซเชี่ยล จนมาติด
ตาชายที่คาโอรุโกะชิงไว้

แน่นอนว่าตอนแรกคาซึมาสะไม่ยอมรับ แต่ข้อมูลที่
คาโอรุโกะรู้มามีหลายเรื่องที่เป็นรูปธรรมชัดเจน เช่นวันที่ไปเที่ยว
บ่อน้ำพุร้อนกับซึรักสองต่อสอง คาซึมาสะอ้างว่าวันนั้นไปทัวร์
ตีกอล์ฟ แต่คาโอรุโกะเช็กมาเรียบร้อยแล้วว่าเรื่องดังกล่าวเป็น
เรื่องโกหก

คาโอรุโกะบอกว่าไม่อยากสืบเรื่องของคาซึมาสะแบบ
ถอนรากถอนโคน เธอไม่อยากอยู่อย่างระแวง หากเป็นความจริง
ขอให้เขายอมรับมาตามตรง

คาซึมาสะรู้ดีกว่าใครว่าภรรยาเป็นคนฉลาด หากปฏิเสธ
อยู่ตลอดคงไม่มีทางยอมรับ แม้ว่าภายนอกจะแสร้งทำเป็นสุขุม
แต่เปลวเพลิงแห่งความกังขาคงไม่มีทางมอดดับอย่างที่เธอบอก

ที่สำคัญคือ คาซึมาสะเป็นคนใจร้อน เลยคิดว่าคนเรา
ไม่ควรมาเสียเวลาลัดกลุ้มอยู่กับเรื่องอะไรแบบนี้ พอถูก

คาโอริโกะคาดคั้นหนักเข้าก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าตัวเองชักอยากปล่อยให้เลยตามเลย

คาซึมาสะยอมรับเรื่องมีชู้ เพราะไม่อยากแก้ตัวแบบน่าอดสูเลยไม่ได้พูดทำนองว่าแค่คบเล่นๆ หรือเป็นความคิดชั่วแล่น

คาโอริโกะไม่ได้อาละวาด เธอนิ่งเงียบ ใบหน้าขมกลืนความรู้สึกอยู่พักหนึ่ง ก่อนจะจ้องตาคาซึมาสะ

“ฉันเองก็ไม่พอใจคุณมานานแล้วละ เรื่องแรกคือ คุณไม่เคยจะช่วยเลี้ยงลูก แต่ฉันก็ยอมรับว่าช่วยไม่ได้ เพราะรู้ว่าคุณไม่มีเวลา แถมฉันเองคิดว่าไม่เลวที่จะให้พวกเด็กๆ เห็นว่าพ่อทุ่มเททำงาน แต่จะให้พวกแกบอกลาพ่อที่ทรยศครอบครัวไม่ได้”

คาซึมาสะถามว่าแล้วจะทำยังไง แต่เธอตอบไม่รู้

“ความรู้สึกฉันตอนนี้มีแค่มิอยากให้พวกเด็กๆ ต้องมารู้เห็นเรื่องไม่ดีพวกนี้ อิคุโตะนะยังพอว่า แต่มิซึโฮะเหมือนจะสงสัยอะไรหลายๆ อย่างแล้ว ยิ่งถ้าเห็นพ่อแม่ห่างเหินกันคงต้องรู้แน่ ซึ่งแบบนั้นจะทำให้ลูกเกิดบาดแผลทางใจได้”

คาซึมาสะพยักหน้า คำพูดของภรรยา มีพลังมากเสียจนทำให้เขายอมรับ

“แยกกันอยู่สักพักม๊ย”

แบบนั้นก่อนก็ดี คาโอริโกะตอบรับข้อเสนอของสามี

3

‘ชั้นเรียน’ ที่คาโอรุโกะบอกอยู่ข้างสถานีรถไฟเมงุโระ คาซึมาสะเพิ่งเคยมา แต่หาตึกไม่ยาก เพราะดูภาพจากเว็บไซต์มาแล้ว เขาแหงนมองตึกสีครีม ตบหน้าอกตัวเองสองครั้งเพื่อปลุกอารมณ์ที่เกือบจะห่อเหี่ยวแล้วสาวเท้าไปยังโถงลิฟต์ ‘ชั้นเรียน’ ที่ว่านั้นอยู่ชั้นสี่

เขาดูเวลาขณะอยู่ในลิฟต์ นึกโล่งอกเพราะยังเหลืออีกหลายนาทีกว่าจะถึงป้ายโม่ ที่เขาเครียดไม่ใช่เพราะเรื่องการขอมลัมภาษณ์ แต่เพราะคิดไม่ตกว่าจะวางตัวกับภรรยาที่ไม่ได้เจอกันนานอย่างไรดี

ลิฟต์จอดที่ชั้นสี่ เมื่อออกมาจากลิฟต์ก็เห็นพื้นที่ซึ่งเหมือนกับที่นั่งคอย เจ้าหน้าที่ธุรการหญิงยิ้มแยมักทายจากที่เคาน์เตอร์ คาซึมาสะค้อมศีรษะตอบแล้วมองไปรอบชั้น ชายหญิงจำนวนหนึ่งนั่งอยู่บนโซฟาที่ตั้งอยู่เรียงราย หนึ่งในนั้นคือคาโอรุโกะที่สวมชุดวันพีชสีกรมท่า เธอเห็นคาซึมาสะแล้วและกำลังมองมาด้วยสีหน้าซับซ้อน

คาซึมาสะเข้าไปนั่งข้างๆ “จะเริ่มแล้วหรือ” พร้อมถามเสียงเบา

“ดูเหมือนจะเรียกชื่อตามลำดับ” คาโอรุโกะตอบเสียงเรียบ “ปิดเสียงโทรศัพท์มือถือด้วย”

คาซึมาสะหยิบสมาร์ทโฟนจากกระเป๋าเสื้อด้านในมาตั้งค่าแล้วเก็บเข้าที่เดิม “มีชิโอะกับอิคูโตะอยู่ที่เนริมะเหรอ”

บ้านเดิมของคาโอรุโกะอยู่ที่เนริมะ

“เห็นว่าแม่พาไปสละวัยน้าละ ดูเหมือนจะนัดพวกมิฮารุไว้”

“อ้อ”

มิฮารุคือน้องสาวของคาโอรุโกะที่อ่อนกว่าสองปี มีลูกสาวอายุเท่ามิชิโอะ

นี่ คาโอรุโกะหันมาทางคาซึมาสะ “ถึงเวลาจริงช่วยโกนหนวดมาด้วยนะ”

“อ้อ ได้” คาซึมาสะลูบคางที่มีเคราหรือมแสร์ม

“แล้วได้ซ่อมมามั้ย”

“ก็นิดหน่อย”

คาโอรุโกะส่งคำถามที่น่าจะถูกสัมภาษณ์อย่างเรื่องแรงบันดาลใจที่อยากเข้าเรียนมาทางอีเมลแล้ว เขาเตรียมคำตอบไว้ แต่ก็ไม่ค่อยมั่นใจนัก

คาซึมาสะมองบอร์ดบนผนัง มีตารางกำหนดการสอบเข้าโรงเรียนประถมเอกชนชื่อดังและคอร์สเรียนพิเศษแปะอยู่

คาซึมาสะไม่ค่อยสนใจเรื่องสอบเข้า เพราะคิดว่าต่อให้เข้าโรงเรียนประถมชื่อดัง แต่ไม่แน่ว่าจะไปว่าเด็กจะโตไปในแบบที่มีคุณภาพ ทว่าคาโอรุโกะกลับเห็นต่าง ไม่ใช่ว่าอยากให้ลูกเข้าเรียนที่ดังๆ แต่ว่าเธออยากให้ลูกได้เข้าเรียนในโรงเรียนดีๆ

แต่พอถามว่า ถ้ามันต้องเป็นโรงเรียนแบบไหน แล้วจะเอาเกณฑ์อะไรมาพิจารณา ก็ถูกตัดบทว่า ‘คนที่ไม่เคยช่วยเหลือลูกอธิบายไปก็ไม่เข้าใจหรอก’

แต่บทสนทนาเช่นนี้เป็นมาตั้งแต่ก่อนที่คาซึมาสะจะถูกจับได้ว่าแอบนอกใจ ตอนนี้เขาจึงไม่คิดจะไปยุ่งเรื่องแนวทางการศึกษาของคาโอรุโกะ

ครึ่งปีหลังแยกกันอยู่ สองสามีภรรยาเคยคุยถึงเรื่องอนาคตคาซึมาสะเลิกกับฐิคนั้นแล้ว แต่เขาก็รู้ว่าจะให้กลับไปอยู่ร่วมกันแบบเดิมคงยาก เพราะไม่คิดว่าคาโอรุโกะจะยกโทษให้แบบไม่ติดใจอะไร และรู้ว่าตนไม่ใช่คนที่มีความอดทนถึงขั้นจะอยู่โดยแบกรับความรู้สึกผิดไปได้ตลอด

พอเขาถามออกไปถึงได้รู้ว่าคาโอรุโกะเองก็ได้ข้อสรุปแบบเดียวกัน

“ฉันเป็นพวกจำฝังใจ พอมีอะไรนิดหน่อยก็จะทำให้นึกถึงเรื่องที่คุณเคยหักหลัง แม้จะไม่แสดงออกทางสีหน้า แต่ในใจคงกันด่าว่าอะไรต่าง ๆ นานาแบบเจ็บแค้น ถ้าต้องอยู่แบบนั้นฉันคงกลายเป็นคนที่น่ารังเกียจมากขึ้นแน่ๆ”

ไม่นานนักที่ทั้งคู่ได้คำตอบว่ามีเพียงต้องหย่าสถานเดียว

สรุปได้ว่าคาโอรุโกะจะเป็นคนเลี้ยงลูกทั้งสองเอง เขาไม่มีปัญหาเรื่องค่าเลี้ยงดูและค่าทำขวัญ เพราะคาซึมาสะตั้งใจจะจ่ายให้เต็มที่อยู่แล้ว

ที่ทั้งคู่ลงเลคือจะจัดการบ้านที่ฮิโรโอะยังง

“บ้านหลังนั้นแค่ฉันกับลูกอยู่มันกว้างเกินไป แถมดูแลลำบากด้วย”

“ถ้าฉันก็ขาย ฉันเองอยู่ที่แบบนั้นคนเดียวไม่ได้หรอก”

“จะขายได้เหรอ”

“ไม่ต้องห่วง ยังไม่เก่าขนาดนั้นสักหน่อย”

อายุบ้านแปดปี ช่วงเวลาเจ็ดปีคือช่วงที่คาซึมาสะเคยอยู่
ในบ้านหลังนั้น

นอกจากเรื่องบ้านยังมีปัญหาว่าจะยื่นใบหย่าตอนไหน
คาโอรุโกะบอกว่ามิซึโฮะกำลังจะสอบเข้า จึงไม่อยากหย่าจนกว่า
เรื่องจะเสร็จไปเปล่าๆหนึ่ง

คาซึมาสะตอบตกลง จนกว่ามิซึโฮะจะสอบเข้าโรงเรียน
ประถมเสร็จเรียบร้อย เขาจึงต้องแกล้งเล่นละครเป็นสามีภรรยา
ที่รักใคร่และพ่อแม่ที่ดีเช่นนี้

คุณฮาริมะคะ เมื่อถูกเรียกชื่อจึงทำให้เขาตื่นจากภวังค์
หญิงร่างเล็กวัยประมาณสี่สิบเดินมา คาโอรุโกะลุกขึ้น คาซึมาสะ
จึงยืนตาม

“เชิญที่ห้องด้านโน้นเลยคะ” หญิงคนนั้นชี้ไปที่ประตูห้อง
ตรงหัวมุม “เคาะประตูแล้วจะมีเสียงตอบกลับ ให้คุณพ่อเข้าไป
ก่อนนะคะ”

คาซึมาสะตอบรับแล้วจัดเนกไท

เขาตรงไปยังประตู ขณะทำท่าจะเคาะ

คุณฮาริมะ จู่ๆ ได้ยินเสียงเรียก หันไปเห็นเจ้าหน้าที่ธุรการ
หญิงที่เคาน์เตอร์ยื่นถือหูโทรศัพท์ด้วยใบหน้าเคร่งเครียด

“โทรศัพท์จากทางบ้านค่ะ เห็นว่ามีธุระด่วน”

คาโอรุโกะมองหน้าคาซึมาสะแล้ววิ่งไปรับสายตรงเคาน์เตอร์
คุยอยู่สองสามคำก็เห็นว่าใบหน้านั้นซีดเขียวขึ้นมา

“โรงพยาบาลไหน...เดี๋ยวนะ”

คาโอรุโกะหยิบแผ่นพับตรงเคาน์เตอร์กับปากกาที่อยู่ข้างๆ
มาเขียนอะไรบางอย่างลงบนที่ว่างในแผ่นพับ คาซึมาสะชะงักดูจาก
ข้างๆ มันคือชื่อโรงพยาบาล

“เข้าใจแล้ว เดี่ยวฉันดูเองว่าจะไปยังไง...อ้อ จะไปเดี๋ยวนี้”
คาโอรุโกะคืนหูโทรศัพท์ให้เจ้าหน้าที่ธุรการหญิงแล้วมองคาซึมาสะ
“มิซึโฮะจมน้ำในสระว่ายน้ำ”

“จมน้ำเหรอ เกิดขึ้นได้ยังไง”

“ไม่รู้เหมือนกัน คุณช่วยหาที่อยู่โรงพยาบาลนี้ที” คาโอรุโกะ
ยัดแผ่นพับให้คาซึมาสะ ก่อนเปิดประตูห้องสัมภาษณ์เข้าไปข้างใน
คาซึมาสะหยิบสมาร์ตโฟนขึ้นมาค้นหาทั้งที่ยังจับต้นชนปลาย
ไม่ถูก แต่ยังไม่ทันหาเสร็จ คาโอรุโกะก็ออกมาจากห้อง “เจอแล้วยัง”

“จวนแล้ว”

“หาต่อไป” คาโอรุโกะตรงไปโถงลิฟต์ คาซึมาสะจิ้ม
สมาร์ตโฟนขณะเดินตามไป

ท้ายที่สุดแล้ว ความเป็น “มนุษย์” นั้นนิยามจากสิ่งใด

ชีวิตของเด็กน้อยที่ได้รับการปกป้องเอาไว้คือตัวแทนของความรักหรือจิตใจที่บิดเบี้ยว

เมื่อลูกสาวสุดที่รักต้องมาประสบอุบัติเหตุจมน้ำ

และไม่อาจฟื้นขึ้นมาได้อีกเป็นครั้งที่สอง

ฮาริมะ คาซึมาสะ และฮาริมะ คาโอรุโกะ

ตัดสินใจที่จะทำทุกวิถีทางเพื่อให้เธอกลับมาเคลื่อนไหวได้อีกครั้ง

ไม่ว่าวิธีการดังกล่าวจะผิดธรรมชาติมากแค่ไหนก็ตาม

ผลงานบีบคั้นหัวใจที่ทำทลายเส้นแบ่งศีลธรรม ความถูกต้อง

และความเป็นมนุษย์ได้อย่างลึกซึ้งที่สุด จากปลายปากกาของอิงาชิโนะ เค็งะ

หมวดวรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-18-7145-1

9 786161 871451

Illustration: Nawapat A.